

Henryk Pielński

Izba warszawska

Palestra 22/3(243), 78-79

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ponownie rozpoczął wykonywanie praktyki adwokackiej najpierw w Ostrowie, a następnie od kwietnia 1947 r. w Szczecinie. W lipcu 1950 r. Rada Adwokacka w Gdańsku przyznała mu prawo patronatu. W czasie wykonywania praktyki w Ostrowie pełnił obowiązki zastępcy delegata Rady Adwokackiej w Poznaniu na okręg ostrowski.

W latach pięćdziesiątych adw. K. Kałwiński był czynnym działaczem samorządu, członkiem Komisji Rewizyjnej, członkiem Komitetu Redakcyjnego „Biuletynu Informacyjnego Rady”, prezesem Komisji Dyscyplinarnej. Ostatnio był przewodniczącym Komisji do Spraw Emerytów i Rencistów.

Od stycznia 1964 r. wykonywał praktykę w formie radcostwa prawnego, a w 1971 r. przeszedł na emeryturę i pracował od tego czasu w ograniczonym rozmiarze.

Zmarły był czynnym członkiem szeregu organizacji społecznych: Zrzeszenie Prawników Polskich, ZBoWiD, Frontu Jedności Narodu, TPPR, PTTK.

Dobra znajomość języka niemieckiego i angielskiego oraz doskonała,

wieloletnia znajomość miasta i rozmówanie w Szczecinie sprawiły, że przez szereg lat adw. K. Kałwiński był pilotem wycieczek cudzoziemców zwiedzających Szczecin. Koledzy z całego kraju, którzy brali udział w II Ogólnopolskiej Sesji Historycznej, jaka się odbyła w Szczecinie w 1976 r., mieli możliwość podziwiać jego wszechstronną znajomość miasta i zabytków Szczecina oraz wysokie umiejętności popularyzatorskie w tej dziedzinie.

Za działalność zawodową i społeczną adw. K. Kałwiński był wyróżniony Odznaką Honorową „Gryf Pomorski”.

Zmarły był bardzo uzdolnionym, pracowitym prawnikiem-cywilistą, starannie i wnikliwie przygotowywał prowadzone sprawy, miał doskonałe opinie w przedsiębiorstwach, w których pełnił obowiązki radcy prawnego. Rzadko spotykane umiejętności koleżeńskiego współzycia, pogodnie usposobienie, życzliwy stosunek do klientów i otoczenia — to podstawowe cechy Zmarłego, które zaskarbiły mu powszechne uznanie i sprawiły, że pozostała po nim pamięć jako o prawym człowieku, wzorowym adwokacie i doskonałym koleźce.

adw. J. Zaniemojski

Izba warszawska

Jedną z form działalności kulturalnej Klubu Adwokata w Warszawie, prowadzonego przez Komisję Pracy Kulturalnej i Klubowej Rady Adwokackiej w Warszawie, są środowiskowe spotkania dyskusyjne. W okresie ostatnich kilku miesięcy szczególnie udane były trzy takie spotkania.

Tak więc w dniu 19 października 1977 r. Klub zorganizował, z bardzo licznym udziałem, dyskusję w Teatrze Powszechnym po obejrzeniu dramatu psychologicznego W. Terleckiego pt. „Odpocznij po biegu”. Problematyka

etyczna sztuki oparta na elementach sprawy Macocha, sceneria spotkania (kulary teatru), udział w spotkaniu aktorów w kostiumach oraz dyrektora Teatru Powszechnego Z. Hübnera nadały dyskusji walor nietypowości.

Następnie w dniu 26 października 1977 r. odbyło się w lokalu Klubu Adwokata niezwykle wartościowe spotkanie dyskusyjne na temat: „Poszanowania prawa i porządku prawnego przez współczesnego Polaka” z inspiracji wywiadu Hanny Krall z adw. T. de Virionem w tygodniku „Polityka” oraz w związku z repliką redaktora

Z. Franka w „Gazecie Prawniczej”. Przy bardzo dużej frekwencji wzięli udział w dyskusji zaproszeni pracownicy nauki, dziennikarze i inni uczestnicy.

Wreszcie w dniu 16 stycznia 1978 r. przeprowadzono w lokalu Klubu spotkanie dyskusyjne na kanwie filmu „Śmierć Prezydenta” z udziałem twórców, aktorów i świadków, a m.in. reżysera Jerzego Kawalerowicza, scenarzysty Bolesława Michałka, aktorów Jerzego Duszyńskiego i Marka Walczewskiego oraz krytyka filmowego Andrzeja Ochalskiego. Zabójstwo pierwszego prezydenta RP Gabriela Narutowicza w dniu 16.XII. 1922 r. w Warszawie, dokonane przez Eligiusza Niewiadomskiego i stanowiące treść filmu, stało się przede wszystkim motywem, który wywołał dyskusyjną, choć zarazem bardzo owocną ocenę początkowego okresu naszego Państwa po odzyskaniu niepodległości i pierwszych jego niemałych trudności. W tej części dyskusji przypomniano, że w żadnym chyba kraju na świecie nie było w tym czasie tylu stronnictw i związków politycznych, co w Polsce. Było ich bowiem, łącznie z partiami mniejszości narodowych i organizacjami młodzieży polskiej i niepolskiej, aż 92. Z tej liczby 32 przypadło na stronnictwa reprezentowane w 18 klubach Sejmu i Senatu, a 60 — na stronnictwa i związki pozasejmowe z organizacjami politycznymi młodzieży włącznie. W związku z tym oblicze polityczne Sejmu i Senatu ówczesnego okresu charakteryzowało się podziałem na liczne ugrupowania polityczne.

Na tym ogólnym tle politycznym oceniono w dyskusji rolę Sejmu w Państwie oraz sposób przedstawienia działalności i obrad Sejmu w filmie — pozytywnie.

Wychodząc z ogólnego ówczesnego tła politycznego, dyskutanci dokonali oceny zabójcy Prezydenta, Eligiusza

Niewiadomskiego, skrajnego nacjonalisty, członka Związku Ludowo-Narodowego, które to stronnictwo głosiło przeciwko wyborowi Gabriela Narutowicza na Prezydenta RP, a po jego wyborze wydało oświadczenie, że nie będzie współdziałało z rządami stworzonymi przez prezydenta Narutowicza. W ocenie osoby Niewiadomskiego niektórzy z zabierających głos wysuwali jako motywację zabójstwa patologiczną osobowość zabójcy, inni zaś — przesłanki czysto polityczne.

Wszyscy w sposób jednoznaczny potępili czyn Niewiadomskiego, podkreślając przy okazji doskonałą kreację aktorską Marka Walczewskiego i sposób przedstawienia przez Jerzego Kawalerowicza procesu sądowego przeciwko Niewiadomskiemu (eksponowanie wyłącznie twarzy zabójcy).

Kulminacyjnym momentem naszego spotkania w Klubie było wystąpienie mecenasa Wacława Bitnera, ówczesnego posła na Sejm, bezpośredniego świadka tego wydarzenia z 1922 r. Adw. Bitner ustosunkował się w szczególności do prezentacji w filmie takich polityków, jak Wincenty Witos, Maciej Rataj, Ignacy Daszyński i Józef Piłsudski. Autentyzm wypowiedzi mec. W. Bitnera znalazł potwierdzenie i uznanie w głosach twórców i aktorów filmu, wyrażających pełne zadowolenie z charakteru spotkania.

Liczna frekwencja, mądrość i dojrzałość wypowiedzi uczestników uodowodniły, że każdy wartościowy film polityczny znajdzie właściwą ocenę i pobudzi poczucie społecznej oraz państwowej odpowiedzialności za losy naszego kraju.

Spotkanie ujawniło stałą potrzebę urządzania tego rodzaju zebrań w środowisku adwokackim.

W najbliższym czasie Komisja przystąpi do zorganizowania następnego spotkania dyskusyjnego w związku z wejściem na ekrany filmu pt. „Akcja pod arsenałem”.

adw. Henryk Pielniński